

OPERATIE HYDRA

Sander Aarts bij Boekerij:

Niet te breken

Missie mindset

De moed om te leiden

Operatie Hydra

SANDER AARTS

OPERATIE HYDRA

Na een traumatische missie in Afghanistan is
oud-Special Forces-teamleider Tom niet meer de oude.
Is een undercovermissie de wake-upcall die hij nodig heeft?

ISBN 978-90-225-9531-2
ISBN 978-94-023-2614-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6846-2 (audio)
NUR 330

Omslagontwerp: Bürosüd
Auteursfoto: © Frank Ruiter
Zetwerk: Elgraphic

© 2025 Sander Aarts, Ed van Eeden en Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Nec timide nec tumide

Zonder vrees, zonder overmoed

1

Uruzgan, zomer 2009

Er klopt iets niet.

Met zijn nachtkijker tuurt Tom naar de *quala* van de krijgshoer. Het lemen huis ligt er donker en stil bij. Maar het is een stilte die hem een onheilspellend gevoel bezorgt. Hij geeft zijn team het teken om te stoppen.

De nacht is diepzwart, zoals alle nachten hier, veel donkerder dan je in Nederland ooit zult zien. Het soort duisternis waarvan je niet wist dat die bestond. De sikkel van de wassende maan biedt nauwelijks licht.

‘We maken hier even een korte stop,’ instrueert hij.

Ze verschansen zich in een greppel, van waaruit ze de omgeving grondig observeren. Toms ogen blijven gericht op het lemen huis. Op wat nasmeulende kampvuurtjes na is er geen enkel teken van activiteit.

JP maakt via de portofoon contact met Robert, die samen met Jaap in de heuvels ligt en met zijn *sniper gun* de *quala* en de omgeving ervan in de gaten houdt. Robert meldt geen bijzonderheden.

‘Check nog een laatste keer Kamp Holland,’ zegt Tom.

Vanaf hun positie, diep in het desolate binnenland van

Afghanistan, is het basiskamp van Taskforce Uruzgan ongeveer drie uur rijden. JP legt contact en al snel komt de bevestiging uit het basiskamp: alles in orde, geen bijzonderheden.

Dit betekent dat ze tot actie kunnen overgaan. Normaal gesproken zou dat een geruststelling zijn voor Tom, maar deze keer blijft hij het knagende gevoel houden dat er iets niet pluis is.

Hij focust op zijn ademhaling. Vijf seconden in, vijf seconden uit. Zo kan hij zijn hartslag onder controle krijgen, waardoor als vanzelf ook zijn gedachten kalmeren. Vijf seconden in, vijf seconden uit. Alles is in orde, houdt hij zichzelf voor.

Plotseling snijdt het gemekker van een geit door de nachtelijke stilte. Het schelle, klaaglijke geluid versterkt zijn gevoel van onrust. De kalmte die hij net terug had, verdwijnt weer.

Wat overkomt hem nu? Is dit pure angst voor wat er gaat gebeuren? Of klopt zijn onderbuikgevoel en moeten ze maken dat ze hier weggomen, voordat het te laat is?

Toms intuïtie heeft hem tot nu toe nooit in de steek gelaten. Maar dat zegt niks, want intuïtie is niets meer dan het al dan niet bewust opnemen van informatie die de omgeving je biedt. Hij gelooft niet in iets bovennatuurlijks, hij vertrouwt alleen op wat hij kan waarnemen. En toch neemt hij zijn gevoel altijd serieus.

Dus scant hij nogmaals de omgeving: de quala, het erf, de smeulende vuurtjes, de omliggende bergen. Wat mist hij? Wat klopt er niet?

Ze houden deze krijgsheer, Omar Abdul Ahmadi, al enkele weken in de gaten. De man ronselt talibanstrijders – wat vaak niet bepaald zachtzinnig of op vrijwillige basis

gebeurt – en runt een lucratieve opiumhandel. Het is aan Tom en zijn team om deze criminele strijder te arresteren.

Maar een man als Ahmadi laat zich natuurlijk niet zomaar vangen. Zo iemand verschanst zich veilig in zijn quala, omringd door zijn naaste vertrouwelingen die hem met hun leven beschermen. Bovendien zijn er in de directe omgeving tientallen mensen die alles voor hem in de gaten houden.

In de afgelopen maand hebben ze intensief zijn gewoonten, zijn leefgebied en het *pattern of life* van zijn netwerk in kaart gebracht. Communicatiespecialist Jean Paul (JP voor intimi) heeft samen met een tolk Ahmadi's radioverkeer gemonitord. Niets wees erop dat de krijgsheer lucht heeft gekregen van de aanstaande missie.

Het is niet vreemd dat de quala rond dit tijdstip, één uur 's nachts, zo rustig is. Iedereen zou moeten slapen. Maar toch.

Nog altijd constateert Tom niets ongewoons. Intussen beseft hij maar al te goed dat de tijd wegtikt. Als hij de operatie nu afblaast, zijn al die weken werk voor niets geweest.

Dick, denkt hij plotseling. Hij moet Dick spreken, laat hij aan JP weten. Die knikt en schakelt over naar een aparte radiofrequentie om hem direct in verbinding te stellen met Toms supervisor, die gestationeerd is bij de Joint Special Operations Task Force in Kabul. Geen antwoord. Shit.

JP begint duidelijk ongeduldig te worden. Toms twijfel veroorzaakt onrust binnen het team. Waarom deze vertraging? JP's blik schiet heen en weer tussen Tom en de quala.

'Wat is er?' vraagt hij. 'Straks hebben we geen tijd meer.'

'Bijna, ik wil zeker weten dat het kan,' antwoordt Tom.

'We hebben toch al groen licht van Robert en van Kamp Holland? Wat heb je nog meer nodig aan bevestiging?' JP

kijkt weer naar de quala. ‘Dit duurt te lang, Tom. Straks krijgen ze nog door dat er iets aan de hand is.’

‘Zeker als je zo hard blijft praten, ja,’ bijt Tom hem geïrriteerd fluisterend toe. ‘Hou je eens even kalm.’

Maar JP heeft een punt. Er is geen enkele reden om nog langer te wachten. Daarmee brengen ze zichzelf juist in gevaar. Ze moeten nu gaan, voordat het te laat is.

Go.

Tom meldt aan de *overwatch* dat het gaat beginnen. Hij klapt zijn nachtzichtapparatuur voor.

JP, Randy, Marcel en Ed doen hetzelfde.

Vanaf zijn post markeert Robert de quala met een laserpointer, als een lange, infrarode lijn die hun doel aanduidt.

Nog een laatste keer scant Tom de omgeving, dan geeft hij zijn mannen het teken om in beweging te komen.

In stealthmodus – zo onzichtbaar en geruisloos mogelijk – naderen ze de quala. Niemand zegt een woord. Ze zetten hun voeten behoedzaam neer, zodat hun stappen geen geluid maken. Een steentje dat opspringt, een brekende tak – elk geluid kan de stilte verbreken en de situatie dramatisch doen keren in hun nadeel.

Bovendien kan overal een IED verborgen zijn, een geïmproviseerde bom. En er bestaat altijd nog het gevaar dat er honden gaan blaffen, dan wordt het pas echt link.

Bij de laatste dekking houden ze halt. Ze zijn nu op zo’n driehonderd meter van de quala, verscholen achter een lemen muurtje. Daar treffen ze de laatste voorbereidingen voor de inval.

Tom wijst met de laser van zijn wapen op hun doel.

Zonder woorden begrijpen alle teamleden wat er van hen verwacht wordt. Het is alsof ze collectief hun adem inhouden. Dit is waar ze al die tijd voor getraind hebben, en

nu komt het erop aan. Het is eindelijk tijd om de theorie in de praktijk te brengen, eindelijk tijd voor actie. Zwijgend neemt elk van hen zijn positie in. Klaar voor wat komen gaat.

Precies op het moment dat Tom de definitieve 'go' wil geven, verdwijnt Roberts laser van de quala.

Dat is vreemd. Toms hersenen schakelen direct in een hogere versnelling, op zoek naar een rationele uitleg. Misschien heeft Robert besloten dat het veiliger is om tijdens de verplaatsing zijn laser uit te schakelen. De straal is immers krachtig genoeg om iemand te verblinden. Mogelijk verwacht Robert dat Tom het nu verder overneemt. Dat zou logisch zijn.

En toch. Dit wijkt af van hun plan. Of hadden ze dat soms niet helder gecommuniceerd? De twijfels knagen aan Tom. Verdomme, wat is hier aan de hand?

JP wijst naar zijn horloge, zijn gezicht staat getergd.

Tom knikt en probeert hem met zijn blik tot kalmte te brengen.

Ooit was Tom zijn instructeur bij de MARSOFF-opleiding. De Maritime Special Operations Forces vormen de speciale eenheden van het Korps Mariniers bij de Koninklijke Marine. MARSOFF is gespecialiseerd in complexe operaties onder uitdagende omstandigheden, zowel op land als op zee. Deze elite-eenheid is opgericht om te voldoen aan de groeiende vraag naar snel inzetbare, veelzijdige en uitzonderlijk getrainde militairen voor missies over de hele wereld.

MARSOFF voert een breed scala aan operaties uit, waaronder antiterrorisme, reddingsmissies, inlichtingenvergaring en sabotage. Het C-squadron is er voor internationale operaties en het M-squadron staat in Nederland klaar voor anti-

terreuroperaties. De selectie en opleiding valt onder het T-squadron.

JP viel meteen op bij de opleiding. Hij was een tengere rekrut met een markant, bijna androgyn gezicht en een vleugje Indische roots. Meer een danser dan een vechter in zijn voorkomen, maar verrassend veerkrachtig en bloedfanatiek.

Dat fanatisme had JP ook nodig, want MARSOF-kandidaten doorlopen een uiterst intensieve selectieprocedure. Dit proces test zowel hun fysieke als mentale grenzen. Na de selectie volgt een rigoureuus opleidingsprogramma, waarin de vaardigheden van de kandidaten verder worden aangescherpt: onder meer in tactisch schieten, overlevingstechnieken en geavanceerde navigatie. Daardoor worden ze niet alleen sterker en weerbaarder, maar ook flexibel in stressvolle situaties.

Waar andere, sterkere jongens soms al op de eerste dag faalden, zette JP door. Onverzettelijk. Als je hem probeerde te breken, beet hij zich alleen maar meer vast. Een echte aanwinst voor de Special Forces.

Maar Tom wist ook dat JP's onstuimigheid een risico kon vormen. JP had sturing nodig, zijn vurige energie moest gekanaliseerd worden. Dan was hij de beste man die je naast je kon hebben, sterk en soepel als een afgetrainde vechthond.

Tom had hem altijd onder controle weten te houden, want hij wist precies wanneer hij bij hem de teugels strak moest houden en wanneer niet. JP bloeide op bij deze dynamiek.

Toch smeulde er bij Tom altijd een ongemakkelijke angst. Wat als JP op een dag besloot om niet meer te luisteren? Wat als hij de teugels zou afwerpen en losbrak?

Door zijn nachtkijker speurt Tom naar de overwatch. Waar is Robert? Hij dwingt zichzelf om kalm te zijn. Adem in. Adem uit.

Zwijgend en gefocust positioneert elk teamlid zich. Ze zijn klaar voor wat komen gaat.

Zodra Tom het uiteindelijke 'go' geeft, gaan JP en Marcel als eersten naar de quala toe, geheel volgens plan. Ze bewegen zich snel maar voorzichtig.

Bij de quala aangekomen, stopt JP niet, maar loopt hij meteen door. Heel even aarzelt Marcel, dan volgt hij hem. Het is uitgesloten dat je een teamlid alleen een vijandig pand laat binnengaan.

Tom schrikt als hij het ziet gebeuren.

'Don't run to your death' is een absolute basisregel in Close Quarter Battle. De kans om op een IED te stappen of in een hinderlaag te vallen, is veel groter bij een te snelle verplaatsing. Dat weet iedereen in het team. Zulke lessen zijn met bloed geleerd.

En toch neemt JP niet de tijd om even te wachten en zich ervan te verzekeren dat de situatie veilig is. Hij gaat zonder te stoppen door.

Nu is er geen weg meer terug, beseft Tom. Hij geeft Randy, Marcel en Ed het teken dat ze ook naar de quala toe moeten.

Heel even is het totaal stil, en dan barst de chaos los.

Op het moment dat JP en Marcel de donkere quala binnengaan, ontploft er een explosief. Door de knal slaat Toms hart een slag over.

Tegelijkertijd voelt hij iets langs zijn wang scheren. Een fractie van een seconde later volgt de kenmerkende krak van een kogel die de geluidsbarrière doorbreekt, als een zweepslag.

Geen tijd om na te denken, want ze worden ineens van alle kanten onder vuur genomen. Kogels suizen rakelings voorbij.

‘Contact! Contact!’ schreeuwt Tom.

Om hem heen barst de hel los. JP en Marcel zijn verdwenen uit de ingang van de quala. Nu Tom in de richting van de overwatch kijkt, ziet hij tot zijn afgrijzen dat ze zelfs van daaruit worden beschoten.

De zorgvuldig geplande operatie is in enkele seconden omgeslagen in een wanhopige strijd om te overleven. Op zulke momenten maken training, reactiesnelheid en kalmte onder druk het verschil tussen leven en dood.

Er loopt een koude rilling over Toms rug.

Dit is fout. Dit is helemaal fout.

2

Camping Noordereinde, zomer 2024

De banden van de linnen tas snijden in zijn schouder en het plastic tasje dat hij afwisselend in zijn linker- en rechterhand draagt, vertoont het begin van een scheur onder het hengsel. Nog een klein eindje.

Hij loopt in de berm langs de provinciale weg, op een stuk waar geen voetpad is. De bocht om en dan ziet hij het enigszins verbleekte bord: CAMPING NOORDEREINDE, 300 METER.

Sinds het begin van de zomer woont hij hier. De stacaraan is oud en sleets, maar alles doet het tenminste.

Na ruim twee maanden op een uitklapbed met een dun, doorgezakt matras doet zijn rug pijn. Alles went. Elke ochtend staat hij gebroken op, met zijn gekwelde rug en ribben, zijn bonkende hoofd, zijn zweterige lichaam. Toch weer gedronken. Toch weer te veel.

Elke ochtend sleept hij zich naar het badhok en staat hij onder de douche, die te hard is afgesteld en waarvan de temperatuur niet te reguleren is. Daarna voelt hij zich altijd beter.

Dan is de nacht weggespoeld en biedt een nieuwe mor-

gen nieuwe mogelijkheden. Om het anders te doen, om het beter te doen.

Het laatste stuk nog, over de landweg, langs de sloot. Een auto rijdt hem tegemoet: een zwarte Toyota met een dak-koffer. Het gezin met drie jonge kinderen, dat op het kampeerveldje stond.

Hij zwaait naar de kinderen als de auto hem passeert.

Steentjes spatten op van de droge, gebarsten zandweg. Dit zal een van de laatste gezinnen zijn die vertrekken. Het is eind augustus, de zomervakantie is nu voor alle regio's voorbij.

Nog steeds is het drukkend warm, maar er is al iets aan het veranderen. De bladeren aan de bomen zijn allang hun sappigheid verloren en hebben droge, bruine randjes. De herfst is niet ver meer weg.

En dan? Hij moet erover nadenken, hij weet dat er iets moet gebeuren, maar een oplossing vinden is ook toegeven dat het probleem permanent is. Dat hij niet meer naar huis gaat, in ieder geval voorlopig niet. En dat is iets waar zijn geest nog niet bij kan. Niet bij wil.

'Buurman!'

Jenny zit op een tuinstoel voor haar stacaravan. Haar leeftijd wil ze niet vertellen. Tom schat dat ze halverwege de vijftig is, hoewel ze er ouder uitziet. Een zwaar leven. Roken, drinken, drie scheidingen, een volwassen dochter met wie het contact moeizaam gaat.

Ze praten regelmatig, Tom en Jenny. Soms elke avond, dan weer een tijdje niet. Er is altijd wijn, witte wijn uit het kleine koelkastje in Jenny's caravan. Ze drinken uit van die kleine glaasjes, zoals je die in een tapasrestaurant krijgt.

Alcoholistenglaasjes, noemt Jenny ze, omdat het altijd lijkt alsof je maar een beetje hebt, waardoor je snel moet bij-schenken.

Het gaf Tom een vervelend gevoel, toen ze dat zei. Alcoholisten herkennen elkaar. Net zoals wielrenners, ouders met baby's en buschauffeurs elkaar toeknikken, een onuitgesproken band bevestigen met een oogopslag – zo merken alcoholisten ook direct of ze in iemand een bondgenoot gevonden hebben.

Ze zijn op zoek naar de mensen die nooit hun hand op het glas leggen, die altijd nog wat op voorraad hebben of bereid zijn om midden in de nacht een naargeestige kroeg in te duiken voor een laatste rondje. Dat zijn de mensen die liever niet praten over hun verleden, waarvan ze zich een deel niets eens herinneren en het andere deel ontkennen of liever zouden vergeten.

Schimmige nachten, schuldige dagen. Tom zou willen dat Jenny hem niet herkend had. Ze behoort niet tot het soort mensen bij wie hij aansluiting wil vinden.

Maar dat is precies het probleem. Hij kan geen weerstand bieden en bij haar hoeft hij zich niet te schamen, want zij is minstens zo erg, ze heeft er net zo'n puinhoop van gemaakt. Ook zij zit hier, op de camping. Niet op vakantie, maar op de vlucht voor een gewelddadige man. Ze woonden niet samen, dat had ze inmiddels wel geleerd, maar hij weet waar ze verblijft.

'Ik moet gewoon wachten,' vertelt ze. 'Wachten tot hij me vergeten is, tot hij een ander heeft gevonden. Meestal duurt dat niet zo lang bij dit soort mannen. Die zijn nooit lang alleen. In elke kroeg of snackbar zit wel een vrouw die denkt dat hij bij haar anders zal zijn. Een vrouw zoals ik.'

Tom vraagt zich af of hijzelf zo'n man is. Een gevaarlijke

man. Hij is niet op de vlucht voor iemand, hooguit voor zichzelf. Het probleem is dat hij niet eens meer weet wie hij is.

Heel lang had hij een identiteit. Tom Stoutenbeek, team-leider bij de Special Forces. Hij was zijn functie, hij droeg de verantwoordelijkheid voor zijn team op de vaak riskante missies in het buitenland, in Irak en Somalië. In Afghanistan.

Toen het misging, zei iedereen dat het niet zijn schuld was. Hij wist zelf ook dat het niet zijn schuld was, rationeel wist hij dat. Maar dat is iets heel anders dan hoe het voelt.

En dan nog, ondanks dat afschuwelijke gevoel dat hij zijn team in de steek had gelaten, dat JP als los zand door zijn vingers was geglipt, was zijn geest intact gebleven. Er waren momenten geweest dat hij vreesde dat zijn geestelijke gezondheid op het punt stond in honderd stukjes uit elkaar te spatten.

De quala – de geur van geitenstront en bloed. Somalië, de kapotgeschoten schedels, de lijken van de piraten in het schommelende bootje onder de brandende zon. Het ijsselijke, dierlijke huilen van een moeder die haar kind had verloren bij een droneaanval.

Al die momenten en zoveel meer, waarin hij alles op alles moest zetten om de fragiele grens tussen geestelijke gezondheid en waanzin te bewaken.

Na Uruzgan wist hij dat het genoeg was geweest, dat hij niet verder moest gaan, omdat de volgende klap hem zou breken. Hij besepte niet dat hij al gebroken was.

3

Kamp Holland, Afghanistan, zomer 2009

Als ze in het kamp aankomen, zijn ze kapot.

Toms lichaam wil alleen maar slapen, maar zijn geest is klaarwakker. Hij weet dat de duistere gedachten hem zullen bespringen zodra hij gaat liggen. Hij moet zichzelf verdoven.

‘Gaan jullie nog even mee?’ vraagt hij aan Randy en Ed, die wezenloos voor zich uit staren.

Ze knikken en volgen Tom naar zijn slaapcontainer.

Uiteraard is drank op de basis absoluut verboden. Tom zou de regels nooit overtreden, maar dit is een extreme situatie. Hij is blij dat hij toch stiekem die fles heeft meegesmokkeld, om iets achter de hand te hebben, mocht het nodig zijn. En nu is het nodig.

‘Jägermeister, dat meen je niet!’ zegt Randy met zijn vette Limburgse accent, als hij de fles ziet die Tom uit zijn toilet-tas vist. ‘Dat is echt het smerigste drankje dat ik...’

‘Wil je het of niet?’

‘Dat wel.’

Tom laat de fles rondgaan.

De alcohol brandt in zijn slokdarm. Nadat hij maanden-

lang alleen water en thee heeft gedronken, is het bedwel-
mende effect meteen voelbaar.

Hij denkt aan wat hij eens hoorde over de genocide in Rwanda. Tom was net begonnen aan zijn opleidingen toen de burgeroorlog daar begon. Na een vermeende aanslag op de president begonnen de Hutu's hun landgenoten – de Tutsi's – op extreem bloederige wijze uit te roeien.

Er volgden honderd gruwelijke dagen waarin een miljoen Tutsi's en gematigde Hutu's vermoord werden met machetes, machinegeweren en granaten. De kerken of andere gebouwen waarin doodsbanne mensen zich schuilhielden, werden in brand gestoken of met bulldozers platgewalst.

Een krankzinnige moordzucht had zich meester gemaakt van de Hutu-bevolking. Om hun misdaden te begaan en achter zich te kunnen laten, om de slachtpartijen te kunnen uitvoeren, dronken ze ongelooflijk veel. De moordenaars waren stomdronken: dat stelde hen in staat om hun onmenselijke acties te volbrengen.

Later las Tom hetzelfde over Hitlers Einsatzgruppen, die tijdens de invasie van Rusland heel Oost-Europa teisterden. Deze doodseskaders voerden massale executies uit op de plaatselijke Joodse bevolking en de Slavische partizanen. Net als de Hutu's waren zij ervan overtuigd geraakt dat ze wel moesten, dat er maar één weg was naar een ideale wereld: door het vergieten van een ontstellende hoeveelheid bloed van burgers, van onschuldige mannen en vrouwen, bejaarden en kinderen.

Tom was altijd gefascineerd geweest door dit ultieme kwaad. Het leek hem alsof er soms gaten in de tijd vielen, waarin onvoorstelbare wreedheden konden plaatsvinden.

Het feit dat de uitvoerders van zulke gruweldaden zoveel

dronken, maakte het zo mogelijk nog tragischer. Door zich vol te gieten met drank, leken ze te bewijzen dat ze dit zelf ook niet wilden, dat het hun ook pijn deed, dat ze eigenlijk mentaal niet in staat waren tot het uitvoeren van de wrede taak die hun was opgelegd – dat ze het alleen konden doen door hun geest af te stompen met zo veel mogelijk drank en drugs.

Tom neemt nog een slok en merkt hoe een aangename nevel een vlies over zijn brein trekt. Dit is wat hij wil. Niet voelen. Niet denken. Hij wil de beelden wissen die zich voortdurend blijven afspelen in zijn hoofd.

Het kan niet, dat weet hij. Ze zullen terugkomen, 's nachts en soms ook overdag, ze zullen zich aan hem blijven opdringen, kraakhelder, alsof het allemaal net gebeurd is.

Maar nu niet, nu wil hij rust, voor zover dat mogelijk is. Hij wil zijn brein uitzetten.

Ze drinken een tijdje in stilte.

Uiteindelijk is het Randy die de vraag stelt die hen alle drie bezighoudt: 'Wat de fuck deed JP daar nou?'

'Ik heb geen idee,' antwoordt Tom. 'Ik merkte wel dat hij onrustig was. Dat hij vond dat het te lang duurde allemaal. Maar hij had ...'

'Hij wist toch dat je nooit...'. Ook Randy maakt zijn zin niet af.

'Natuurlijk wist hij dat.'

'Fuck. En Marcel. En Robert en Jaap.'

'Robert en Jaap waren toen al dood,' werpt Tom tegen. 'Die hadden ze al te grazen genomen voordat JP de quala in liep. Dat kunnen we hem niet verwijten.'

Hoe kwaad hij ook is op JP, hij vindt het moeilijk om zulke dingen van anderen te horen. JP voelde altijd als een broer-

tje. Jij kon je helemaal kapot aan hem ergeren, jij mocht hem af en toe een beuk verkopen, maar als anderen aan hem kwamen, maakte je ze af.

‘Klopt,’ zegt Ed. Dat is het eerste wat hij erover zegt sinds ze terug zijn. ‘Jaap en Robert hadden geen schijn van kans. Maar Marcel... dat had helemaal nooit mogen gebeuren. We hadden die klote-quala nooit zo onvoorzichtig moeten binnengaan.’

‘Achteraf is dat makkelijk praten,’ vindt Tom. ‘Alle seinen stonden op groen. Er was geen enkele reden om de missie af te blazen.’

Hij vertelt hun niet dat hij op het punt had gestaan om dat juist wel te doen. Als JP niet zo had aangedrongen. En uiteindelijk op eigen houtje was doorgegaan. Toen was het al te laat.

Ed knikt en geeft de fles door.

Tom neemt opnieuw een slok. Het zoete hoestdrank-smaakje van de Jägermeister begint hem behoorlijk tegen te staan. Hij weet nu al hoe verrot hij zich morgen zal voelen, met een bonkende kop, een droge bek en een wankele maag – in de bloedhitte. Maar morgen wordt sowieso verschrikkelijk. Dit kan er ook nog wel bij.

Enkele dagen later staan ze in een erehaag opgesteld terwijl de kisten met daarin de lichamen van Marcel, Robert en Jaap worden langsgereden, op weg naar de Hercules die hen naar Nederland zal brengen.

Ook JP heeft een kist gekregen, al ligt er niets in. Het was te gevaarlijk geweest om later terug te keren naar de quala. Als er al iets tastbaars van hem terug te vinden was, zullen ze dat nooit weten. JP had de grootste klap van de bom opgevangen en vervolgens was de hele quala platgelegd door de Danger Close-operatie.

Dat was het dan. Jean Paul Polman. Geboren in Nijmegen. Gestorven in een lemen hut in een desolaat dal, midden in Afghanistan. Een lege kist reist terug naar Nederland, waar geen familie op hem wacht, alleen zijn vriendin en een handjevol vrienden.

Net als Tom was JP behoorlijk alleen op de wereld. Hij liet nooit veel los over zijn jeugd en het was Tom al snel duidelijk geworden dat JP daar niet graag over praatte. Alleen toen Tom hem ooit vertelde dat hijzelf een aantal jaren in een pleeggezin had gewoond, leek er iets open te gaan in hem.

‘Hoe waren ze daar voor je?’ had JP gevraagd.

Ze voeren toen al enkele weken langs de Somalische kust om de activiteit van piraten in kaart te brengen. Het waren lange dagen aan boord van het marineschip. Dat was Toms eerste missie als teamleider en JP’s eerste missie als MARSOF-operator.

Nadat JP de training met goed gevolg had voltooid, had Tom hem meteen gerekruteerd voor deze missie. JP was een man die je er altijd bij wilde hebben. Als communicatie-expert was hij de beste die je kon hebben: hij kreeg altijd alles voor elkaar, zelfs onder de moeilijkste omstandigheden.

‘Een stuk beter dan thuis,’ had Tom geantwoord. ‘Veel beter zelfs. Dankzij John, mijn pleegvader, sta ik hier nu.’

JP had geknikt en leek te verdwijnen in zijn herinneringen, terwijl hij over de Indische Oceaan staarde.

‘Dan heb je mazzel gehad,’ zei hij.

Tom wilde verder vragen, maar werd gestoord door een matroos die hem meldde dat de commandant hem onmiddellijk wilde spreken in de commandocentrale.

Een traditioneel vissersbootje, een dhow, voer in de richting van piratengebied en reageerde niet op oproepen van het

marineschip. Tom werd gevraagd zijn team gereed te maken voor actie, terwijl de juridisch adviseur naging of er voldoende juridische grondslag was om de dhow te overvallen.

Ze kregen toestemming tot een *friendly approach* – een operatie die slechts bedoeld is om inlichtingen te verzamelen. Met een tolk, JP als inlichtingenexpert en vier extra mariniers ter ondersteuning, naderden ze de dhow. Vanaf het fregat werden voor de zekerheid de snipers in positie gebracht, want hoewel het een friendly approach was, bleven ze alert. De situatie voor de Somalische kust was zeer onvoorspelbaar en gevaarlijk – je kon maar beter uitgaan van het slechtste scenario.

Terwijl ze de dhow naderden, gebruikte de tolk een megafon om de bemanning te vragen zich vooraan op het schip te verzamelen en hun handen op hun hoofd te leggen. Het was een flinke groep mensen en Tom zocht een goede plek om aan boord van de dhow te klimmen.

Tik! De zweepslag van een voorbijsuizende kogel.

Onmiddellijk openden ze het vuur. Toen ze even stopten, omdat ze niet zeker wisten of er nog op hen geschoten werd en omdat er gijzelaars aan boord van de dhow konden zijn, spatte het water aan alle kanten op: ze lagen vol onder vuur.

Ze trokken zich terug achter het marineschip om onder dekking van de snipers opnieuw een approach te maken en aan boord te kunnen gaan van de vijandige dhow.

Tom stond strak van de adrenaline. Hij keek links van hem naar JP.

Het was JP's eerste echte actie en Tom zag aan zijn bijna bezeten blik dat de honger naar meer in hem werd aangewakkerd: dit was wat hij wilde.

‘We moeten zo snel mogelijk aan boord gaan,’ zei Tom.